

บทความวิจัย (Research Article)

การใช้วิธีสอนแบบโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ
และความรู้คำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

USING PHONICS METHOD TO PROMOTE ENGLISH PRONUNCIATION
ABILITY AND VOCABULARY KNOWLEDGE AMONG
MATHAYOM SUKSA 1 STUDENTS

Received: December 4, 2017

Revised: March 25, 2018

Accepted: April 18, 2018

รัตตินันท์ ทูลศิริ^{1*} และนิธิตา อติภักทรนันท์²

Ruttinan Toonsiri^{1*} and Nitida Adipattaranan²

^{1,2}คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

^{1,2}Faculty of Education, Chiang Mai University, Chiang Mai 50200, Thailand

*Corresponding Author, E-mail: rattinan.to@csws.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ หลังจากการใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ และเปรียบเทียบความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังจากการใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ แบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าร้อยละ ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษอยู่ในระดับค่อนข้างดี ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดให้และนักเรียนมีความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

คำสำคัญ: วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ การออกเสียงภาษาอังกฤษ ความรู้คำศัพท์

Abstract

The purposes of this study were to study the students' English pronunciation ability and to compare the students' English vocabulary knowledge after being taught through Phonics Method. The target group was 20 Mathayom Suksa 1 students. The research instruments consisted of ten lesson plans using Phonics Method, English pronunciation ability test, and English vocabulary knowledge test.

The data obtained were analyzed by using mean, standard deviation and percentage. The results showed that, the students' English pronunciation ability passed the pre-set criteria at a quite good level and the students' vocabulary knowledge increased from a lower than the criteria to a moderate level.

Keywords: Phonics Method, English Pronunciation Ability, Vocabulary Knowledge

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาในปัจจุบันเป็นการเรียนรู้ในยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งผู้เรียนจำเป็นที่จะต้องมีความสามารถในด้านต่างๆ อาทิ ด้านการสื่อสาร ด้านเทคโนโลยี ด้านการคิด เป็นต้น สิ่งที่จะเป็นกุญแจสำคัญในการเปิดโลกทัศน์ในยุคโลกาภิวัตน์ได้นั้นจำเป็นต้องมีความสามารถด้านภาษา ซึ่งภาษาที่เป็นสากล คือ ภาษาอังกฤษ เพราะหนังสือหรือข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์และเป็นปัจจุบันโดยส่วนใหญ่ มักจะถูกเผยแพร่เป็นภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ ภาษาอังกฤษยังคงเป็นตัวเชื่อมโยงข้อมูลข่าวสารระหว่างผู้คนจากที่ต่างๆ เข้าด้วยกันผ่านการสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ดังนั้น ภาษาอังกฤษจึงถือว่าเป็นภาษาที่สำคัญเพื่อการเรียนรู้ อีกทั้งภาษาอังกฤษยังมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในฐานะเป็นภาษาราชการที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศในกลุ่มอาเซียน (ASEAN: Association of South East Asia Nations) ที่ทุกประเทศในกลุ่มอาเซียนจะต้องมีการเตรียมความพร้อมแก่ประชาชน เนื่องจากภาษาอังกฤษถูกกำหนดให้เป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสารระหว่างสมาชิกอาเซียน สื่อ ข้อมูลข่าวสาร และวิทยาการต่างๆ จะได้รับการถ่ายทอดเป็นภาษาอังกฤษ ผู้ที่มีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดีจะเข้าถึงข้อมูลข่าวสารและวิทยาการต่างๆ ได้อย่างทันทั่วทั้งที่

ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่เน้นการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะด้านการพูด ทักษะด้านการฟัง ทักษะด้านการอ่าน และทักษะด้านการเขียน ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นทักษะสำคัญที่ผู้เรียนจะต้องนำไปใช้ในการเรียนรู้ การพัฒนาตนเอง การติดต่อสื่อสาร การพบปะผู้คนในสังคม การรับรู้ข้อมูลข่าวสารผ่านช่องทางการสื่อสารต่างๆ ในชีวิตประจำวัน และการประกอบอาชีพ Jantafan and Onthanee (2017, p. 241) ได้กล่าวว่า การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร จึงเป็นจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาในยุคปัจจุบัน เพราะความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถติดต่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นเครื่องมือสำหรับการเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่องด้วยตนเอง

อย่างไรก็ตาม ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญเพราะทักษะการพูดเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้มากในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตั้งแต่เริ่มกิจกรรมจนถึงจบกิจกรรม แต่ทักษะการพูดเป็นทักษะที่ยากสำหรับผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนพูดภาษาอังกฤษเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น และผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมด้วยการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร จึงส่งผลให้นักเรียนขาดทักษะการพูด ขาดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Silprasart, 2001, p. 1)

ถึงแม้ว่าหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ได้กำหนดมาตรฐาน ตัวชี้วัดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เกี่ยวกับการพูดและการออกเสียงไว้ในหลายๆ ตัวชี้วัด เช่น สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต.1.2 ตัวชี้วัดที่ 1 สนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง

กิจกรรม และสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มาตรฐาน ต2.2 ตัวชี้วัดที่ 1 บอกความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย (Minister of Education, 2008, pp. 217 - 226) แต่ผู้เรียนบางส่วนยังไม่สามารถพูดหรือออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้องชัดเจน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงให้ความสนใจและต้องการแก้ไขปัญหาการออกเสียงของผู้เรียน Hewings (2004, pp. 10-11) กล่าวว่า การออกเสียงที่ผิดพลาดอาจทำให้ผู้เรียนล้มเหลวที่จะสื่อสาร ถึงแม้ว่าจะใช้คำศัพท์ที่ถูกต้องก็ตาม หรือพวกเขาอาจจะไม่เข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นพูดกับพวกเขา ยิ่งไปกว่านั้นอาจมีความเป็นไปได้ว่าผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่พวกเขาต้องการจะสื่อสารผิดพลาด อีกทั้งยังได้กล่าวถึงความสำคัญในการช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงและการสะกด เนื่องจากเมื่อผู้เรียนได้พบกับคำศัพท์ใหม่จะสามารถออกเสียงคำได้อย่างถูกต้อง และในทางกลับกันเมื่อได้ยินคำศัพท์ใหม่ก็จะสามารถสะกดคำได้อย่างถูกต้องเช่นกัน

นอกจากนั้น ความไม่มั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษยังเป็นอีกส่วนหนึ่งที่ส่งผลให้ไม่กล้าพูดหรือใช้ภาษาอังกฤษ เนื่องจากไม่สามารถออกเสียงคำในภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง (Pongpanich, 2011, pp. 89- 90) อาจส่งผลให้การติดต่อสื่อสารล้มเหลว การออกเสียงที่ถูกต้องเป็นผลให้การพูดถูกต้องไปด้วย Samakkam (2006, p. 2) ได้กล่าวว่า การที่ผู้เรียนไม่สามารถฟัง พูด อ่านภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง รวมไปถึงปัญหาของการออกเสียงสืบเนื่องมาจากการขาดความรู้ความเข้าใจหรือมีความรู้ไม่เพียงพอด้านโฟนิกส์ ซึ่งนำไปสู่ความผิดพลาดในการสื่อสาร

จากการศึกษาผู้วิจัย พบว่า วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เป็นรูปแบบการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียง ซึ่งสามารถนำมาใช้ในการพัฒนาการอ่านออกเสียงและการสะกดคำ ซึ่งวิธีการสอนแบบโฟนิกส์มี 2 วิธี คือ การสอนแบบสร้างคำ (Synthetic Phonics) เป็นการสอนเสียงในภาษาอังกฤษทั้ง 44 เสียงอย่างชัดเจนและเป็นระบบ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียง สามารถนำเสียงไปประสมให้เป็นคำได้ เช่น ผู้เรียนถูกสอนตัวอักษร m, a, t ซึ่งสัมพันธ์กับเสียง /m/, /æ/, /t/ ก็จะสามารถอ่านออกเสียงคำว่า 'mat' ได้ อีกวิธีหนึ่งของการสอนแบบโฟนิกส์ คือ การสอนแบบวิเคราะห์เสียง (Analytic Phonics) โดยจะขึ้นอยู่กับความรู้เกี่ยวกับเสียงในภาษาอังกฤษที่มีอยู่ของผู้เรียน และความสามารถในการแยกหรือวิเคราะห์คำให้เป็นเสียงเดี่ยว เช่น ครูให้ผู้เรียนบอกชื่อสีที่ขึ้นต้นด้วยเสียง /gr/ หรือ ให้หาคำศัพท์ที่มีเสียงไม่เหมือนคำอื่นๆ เป็นต้น (Jones & Deterding, 2007, pp. 55 - 57) นอกจากนี้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ยังเป็นวิธีการสอนการอ่านที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษร รูปแบบคำพูดและรูปแบบคำเขียน ทั้งยังช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการตระหนักรับรู้ระบบเสียงในภาษา (Leelamane, 2010, p. 4) การตระหนักรับรู้ระบบเสียงในภาษานี้เป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นและสำคัญต่อกระบวนการอ่าน โดยความรู้เกี่ยวกับตัวอักษร รูปแบบการสะกดคำ และการเรียนรู้คำศัพท์เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในกระบวนการอ่านและการเรียนรู้ภาษา (Adam as cited in Mekwong, 2004, p. 5) เมื่อเกิดความเข้าใจ มีความรู้ มีทักษะเกี่ยวกับโฟนิกส์ ย่อมจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสัญลักษณ์ตัวอักษร สามารถจำคำศัพท์และความหมาย ทำให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง รวมไปถึงเกิดความเข้าใจเมื่ออ่านบทความ สื่อ ฯลฯ (Samakkam, 2006, p. 2) อีกทั้งยังทำให้สามารถติดต่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ Sanggomol (2010, p. 4) กล่าวว่า วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงและการสะกดคำ ทำให้ผู้เรียนได้พบกับเสียงแต่ละเสียงของการอ่านจริงในบริบทของภาษาเขียน ช่วยให้เกิด

ความตระหนักถึงเสียงต่างๆ ที่มีความแตกต่างกันในแต่ละคำ ซึ่งคำหรือกลุ่มคำเป็นพื้นฐานที่ผู้เริ่มเรียนสามารถใช้ฝึกวิเคราะห์เสียงเพื่อนำไปวิเคราะห์คำอื่นๆ ได้อีกด้วย นอกจากนี้ ยังสามารถช่วยแก้ปัญหาการอ่านเบื้องต้นของผู้เรียนก่อนจะผ่านไปเรียนในระดับสูงต่อไป สอดคล้องกับแนวทางการสอนของจอลลีโฟนิกส์ (Jolly Learning, 2011) ซึ่งถูกคิดค้นโดย Sue Lloyd และ Sara Wernham นักการศึกษา ร่วมกับ Chris Jolly เจ้าของและกรรมการผู้จัดการบริษัท Jolly Learning Ltd. ที่ได้พัฒนาขั้นตอนวิธีการสอนโฟนิกส์ที่สนุกสนานและเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยแบ่งเป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การเรียนรู้เสียงของตัวอักษรและท่าทางประกอบเสียง (Learning the Letters Sounds) เป็นการสอนเสียงตัวอักษรหลัก 42 เสียง รวมไปถึงเสียงตัวอักษรแบบทวิอักษร (Digraph) เช่น sh, th, ai, ue เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 2 การเรียนรู้การเขียนตัวอักษรตามแบบอย่างที่ถูกต้อง (Learning Letter Formation) เป็นการสอนการเขียนตัวอักษรโดยใช้วิธีการที่หลากหลาย

ขั้นตอนที่ 3 การประสมเสียงให้เป็นคำ (Blending) เป็นการสอนการประสมเสียงเพื่ออ่านและเขียนคำศัพท์

ขั้นตอนที่ 4 การระบุเสียงของคำในการสะกด (Identifying the Sounds in Words) เป็นการแยกเสียงในคำเพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาการสะกดคำ

ขั้นตอนที่ 5 การสอนคำศัพท์ที่ไม่ได้เป็นไปตามกฎการสะกดคำ (Tricky Words) เป็นการเลียนเสียงที่มีลักษณะพิเศษ ไม่ตรงตามรูปตัวอักษร

วิธีการสอนแบบจอลลีโฟนิกส์จะส่งเสริมในด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียน ดังที่ Dr. Morag Stuart ได้ทำการทดลองการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบจอลลีโฟนิกส์ทั้ง 5 ขั้นตอนที่ London's Docklands กับกลุ่มนักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง พบว่า วิธีการสอนของ จอลลีโฟนิกส์ ทำให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงการออกเสียงคำศัพท์ มีความรู้เรื่องการออกเสียงแต่ละพยางค์ และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการอ่านและการเขียนได้

Mekwong (2004) ได้นำวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ที่กำหนดและมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์

Charuwatee (2011) ได้พัฒนาโปรแกรมการให้ความรู้ผู้ปกครองไทยในการส่งเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนนานาชาติด้วยการสอนภาษาแบบโฟนิกส์ พบว่า ผู้ปกครองมีความกระตือรือร้นในการร่วมประชุมเชิงปฏิบัติการ ได้เรียนรู้ทักษะใหม่ และได้รับความมั่นใจในการดำเนินการตามโปรแกรม อีกทั้งความสามารถทางภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์ของเด็กปฐมวัยที่เข้าร่วมโปรแกรมสูงขึ้นก่อนการเข้าร่วมโปรแกรม

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ทำให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจและส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ เมื่อผู้เรียนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเสียงของคำศัพท์แล้ว ส่งผลให้เกิดความรู้คำศัพท์ ซึ่งเป็นหนึ่งในพื้นฐานที่สำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษ และนำไปสู่การใช้ภาษาอย่างเหมาะสม ดังนั้น ผู้วิจัยจึงศึกษาวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ และพัฒนาความรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษหลังจากการใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์
2. เพื่อเปรียบเทียบความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนและหลังจากการใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย
กลุ่มเป้าหมายในการทำวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ21102) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 20 คน โรงเรียนเชียงแสนวิทยาคม อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย
2. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีการสอนแบบโฟนิกส์
 - 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษและความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
3. ขอบเขตเนื้อหา

ตาราง 1 ขอบข่ายเนื้อหาทางภาษา

Lesson Plan	Vocabulary	Period
1. - ee -, - ea - (long e sound)	need, keep, week, feel, sheep, cheese, teeth, tree, sleep, green tea, team, meat, read, leaf, wheat, beach, clean, dream, cream Tricky words: bear, near, pear	2
2. - ai -, - ay - (long a sound)	tail, pail, maid, hail, sail, pain, waist, jail, mail, chain May, pray, days, hay, pay, say, bay, lay, tray, way Tricky words: chair, they, them	2
3. - oa -, - ow - (long /o/ sound)	Oats, boat, road, goal, toad, foam, float, soak, coat, coach bow, snow, low, row, blow, throw, know, grow, show, slow Tricky words: old, go, only	2
4. - ie -, - igh - (long /i/ sound)	sigh, thigh, tight, light, right, fight, bright, flight die, lie, tie, spies, fries, dries Tricky words: eight, why, try	2
5. -ow -, - ou - (/aʊ/ sound)	owl, vow, down, how, now, cow, gown, town, brown, clown out, ouch, loud, count, house, round, mouth, cloud, couch, shout Tricky words: know, snow, window	2

Lesson Plan	Vocabulary	Period
Plan 6 - oi -, - oy - (/ɔɪ / sound)	oil, boil, soil, coin, join, point, choice, voice, noise, toilet coy, joy, boy, ploy, destroy, oyster, soybean, cowboy Tricky words: does, money, morning	2
Plan 7 - oo -, - ou - (long u sound)	zoo, hook, moon, food, boot, hood, broom, stool, igloo, shampoo you, soup, route, youth, coup, wound, group, coupon Tricky words: four, floor, door	2
Plan 8 - au -, - aw - (/ɔ / sound)	aunt, haunt, fault, launch, autumn, sauna, author, auto, August jaw, raw, paw, hawk, lawn, yawn, draw, claw, straw Tricky words: laugh, want, wash	2
Plan 9 (a_e, e_e, i_e) (final e words)	gate, hate, cake, lake, cave, tape, wave, late, grape, plate Pete, these, evening bike, kite, time, ride, wine, bride, smile, bite, slide, wife Tricky words: there, where, here	2
Plan 10 (o_e, u_e) (final e words)	rope, home, hole, bone, note, rose, stove, smoke, close, stone use, June, cute, mule, flute, cube, tube, huge, capsule, costume Tricky words: come, done, shoe	2

4. ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการสอนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ระหว่างวันที่ 28 พ.ย. 2559 – 18 ม.ค. 2560 จำนวน 20 ชั่วโมง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท

1.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ จำนวน 10 แผน แต่ละแผนใช้เวลาแผนละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 20 ชั่วโมง โดยมีขั้นตอนในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้ 1) ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 พร้อมทั้งตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ 2) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบโฟนิกส์และปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมในการปรับแนวการสอน 3) คัดเลือกเนื้อหา นำมาสร้างแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ โดยจะเน้นไปที่คู่เสียงสระที่ประกอบด้วยสระสองตัวแต่ออกเสียงเป็นเสียงเดียว เช่น การสะกดโดย - ee - และ - ea - ที่เมื่อประสมกันแล้ว จะออกเสียงเป็นเสียง long e /i/ เป็นต้น เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมและปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบอีกครั้ง แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.67 – 1.00 ก่อนใช้ทดลองกับกลุ่มเป้าหมาย

1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

1.2.1 แบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบวัดการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้น จำนวน 5 ชุด ชุดละ 10 ข้อ ซึ่งผู้เรียนจะต้องอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแต่ละแผนการสอนที่อยู่ในรูปประโยคให้ถูกต้อง โดยกำหนดให้ผู้เรียนทำการวัดหลังการสอนทุกๆ 2 แผน ซึ่งได้ผ่านการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะจากอาจารย์ที่ปรึกษา และนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญประเมิน ปรากฏว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.67 – 1.00 จากนั้นจึงนำไปใช้ทดสอบความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของกลุ่มเป้าหมาย

1.2.2 แบบทดสอบความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 30 ข้อ โดยกำหนดให้ผู้เรียนเลือกใช้คำศัพท์ที่ถูกต้องเพื่อนำไปเติมในประโยคที่กำหนดให้ ซึ่งแบบทดสอบดังกล่าวได้ผ่านการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ ปรากฏว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.67 – 1.00 จากนั้นจึงนำไปทดสอบไปทดลองใช้กับผู้เรียนระดับชั้นเดียวกันที่มีความสามารถใกล้เคียงกับกลุ่มเป้าหมายจำนวน 29 คน แล้วจึงนำแบบทดสอบมาวิเคราะห์หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายที่เหมาะสม แล้วจึงนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำหรับการวิเคราะห์โดยใช้เทคนิค 25% ได้ข้อสอบที่มีความยากง่าย (p) เฉลี่ยเท่ากับ .28 ค่าอำนาจจำแนก (r) เฉลี่ยของแบบวัดเท่ากับ .2 และวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดโดยใช้สูตร KR-20 (Kuder-Richardson) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .53 จึงปรับค่าบางค่าในแบบทดสอบบางข้อที่มีค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกไม่อยู่ในเกณฑ์นำไปทดลองใช้อีกครั้ง ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .73 ก่อนนำไปใช้ในการทดสอบความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มเป้าหมายก่อนและหลังการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์

สำหรับเกณฑ์การแปรผลของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบความรู้คำศัพท์และความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ใช้เกณฑ์การประเมินของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา ดังนี้

ร้อยละ	ระดับคุณภาพ
80 – 100	ดีเยี่ยม
75 – 79	ดีมาก
70 – 74	ดี
65 – 69	ค่อนข้างดี
60 – 64	ปานกลาง
55 – 59	พอใช้
50 – 54	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ
0 – 49	ต่ำกว่าเกณฑ์

2. วิธีการดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอน ดังนี้
 - 2.1 ทดสอบความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียนโดยใช้แบบทดสอบความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 2.2 ดำเนินการทดลองตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ จำนวน 10 แผน แผนละ 2 คาบ คาบละ 60 นาที รวม 20 คาบ แต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วยขั้นตอน ดังนี้
 - ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมความพร้อม ผู้สอนเตรียมความพร้อมผู้เรียนเพื่อให้พร้อมในการเรียนโดยใช้กิจกรรมทางภาษา เช่น การร้องเพลงเกี่ยวกับเสียงของตัวอักษร การจับคู่เสียงกับคำศัพท์ การทบทวนการอ่านออกเสียงคำศัพท์โดยการใช้ word slider การเล่นเกมเกี่ยวกับเสียงของตัวอักษร เป็นต้น
 - ขั้นที่ 2 การเรียนรู้เสียงของตัวอักษร (Learning the Letter Sounds) ผู้สอนนำเสนอเสียงนั้นๆ แก่ผู้เรียนโดยเน้นสระคู่ จำนวน 2 คู่ ที่มีการสะกดที่หลากหลาย แต่มีเสียงสระที่เหมือนกัน โดยนำเสนอทีละคู่ รวมไปถึงการใช้ฐานการเกิดของเสียงในการทำให้เกิดเสียงๆ นั้น อย่างถูกต้อง
 - ขั้นที่ 3 การการระบุเสียงของคำในการสะกด (Segmenting) ผู้สอนให้คำถามนำในการแยกเสียงแต่ละเสียงของคำนั้น ให้นักเรียนตอบ
 - ขั้นที่ 4 การประสมเสียงให้เป็นคำ (Blending) ผู้สอนเสนอวิธีการประสมแต่ละเสียงให้กลายเป็นคำ โดยการรวมของเสียงในคำนั้นๆ รวมไปถึงให้ผู้เรียนลองช่วยกันฝึกการประสมเสียงของคำตัวอย่าง พร้อมทั้งศึกษาความหมายของคำโดยการใช้รูปภาพประกอบ หลังจากนั้นจึงใช้กิจกรรมทางภาษาและแบบฝึกเพื่อให้ผู้เรียนฝึกฝนการอ่านออกเสียงและความรู้คำศัพท์
 - ขั้นที่ 5 การสอนคำศัพท์ที่ไม่ได้เป็นไปตามกฎการสะกดคำ (Tricky Words) โดยการอ่านออกเสียงพร้อมกันและจดจำการสะกดคำ
 - ขั้นที่ 6 ผู้เรียนนำคำศัพท์ที่จากการเรียนรู้ไปใช้ในกิจกรรมต่างๆ เช่น การเติมคำลงในบทความ บทร้อยกรอง เรียงประโยคให้เป็นเรื่อง เป็นต้น
3. หลังจากการสอนโดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ทุกๆ 2 แผน จะมีการทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น รวมทั้งหมด 5 แบบทดสอบ
 4. ทดสอบความรู้คำศัพท์หลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน
 5. นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบไปวิเคราะห์ห้ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปและแปรผล
3. การวิเคราะห์ข้อมูล
 - 3.1 การหาคุณภาพเครื่องมือ
 - 3.1.1 หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำหรับวิเคราะห์ข้อสอบ โดยใช้เทคนิค 25% ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ หาค่า p และ r
 - 3.1.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

3.2 การวิเคราะห์เพื่อการวิจัย

3.2.1 นำคะแนนรวมของความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละคน มาหาค่าร้อยละ แล้วนำมาเทียบกับเกณฑ์การแปรผล

3.2.2 นำคะแนนความรู้คำศัพท์ก่อนและหลังเรียนมาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ แล้วจึงนำมาเปรียบเทียบกัน

ผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษหลังจากการใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ พบว่านักเรียนทุกคนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษอยู่ในระดับผ่านเกณฑ์ที่ร้อยละ 50 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 32.75 คิดเป็นร้อยละ 65.50 อยู่ในระดับคุณภาพค่อนข้างดี ดังนี้

ตาราง 2 ค่าร้อยละและคะแนนความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษหลังจากการใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์

จำนวน นักเรียน (คน)	คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ					รวม (50)	เฉลี่ย ร้อยละ	ระดับ คุณภาพ
	ครั้งที่ 1 (10)	ครั้งที่ 2 (10)	ครั้งที่ 3 (10)	ครั้งที่ 4 (10)	ครั้งที่ 5 (10)			
20	5.75	5.95	6.6	6.85	7.6	32.75	65.50	ค่อนข้างดี

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่า ผลการทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษหลังจากการใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 32.75 คิดเป็นร้อยละ 65.50 โดยนักเรียนมีความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างดี

2. ผลการเปรียบเทียบความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนและหลังจากการใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ พบว่า นักเรียนมีคะแนนความรู้คำศัพท์สูงขึ้น จากระดับคุณภาพต่ำกว่าเกณฑ์เป็นระดับคุณภาพปานกลาง ดังนี้

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละและระดับคุณภาพของคะแนนความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน

การทดสอบ	ค่าเฉลี่ย (คะแนนเต็ม = 30)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ร้อยละ	ระดับคุณภาพ
ก่อนการทดลอง	14.35	3.24	47.83	ต่ำกว่าเกณฑ์
หลังการทดลอง	18.70	2.86	62.33	ปานกลาง

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง เท่ากับ 14.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.24 คิดเป็นร้อยละ 47.83 และค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังการทดลอง เท่ากับ 18.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.86 คิดเป็นร้อยละ 62.33 สรุปได้ว่า หลังจากให้นักเรียนได้เรียนด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ นักเรียนมีความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

การอภิปรายผลการวิจัย

1. ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนอยู่ในระดับผ่านเกณฑ์หลังจากการใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ทั้งนี้ สามารถนำมาอภิปรายได้ในประเด็นต่อไปนี้

ประการที่หนึ่ง วิธีการสอนแบบโฟนิกส์เป็นวิธีการสอนที่มีขั้นตอนอย่างชัดเจน ตั้งแต่การสอนให้ผู้เรียนเข้าใจในการออกเสียงของพยัญชนะและสระ ให้ผู้เรียนรู้ถึงการออกเสียงที่ต้องสามารถออกเสียงทั้งเสียงพยัญชนะและเสียงสระได้อย่างถูกต้องและชัดเจน รู้ว่าพยัญชนะตัวนี้จะออกเสียงอย่างไร โดยใช้อวัยวะใดในการทำให้เกิดเสียงนั้นๆ ขั้นการแยกเสียงแต่ละเสียงจากคำศัพท์เพื่อเรียนรู้การประกอบของหน่วยเสียง ขั้นประสมเสียงเพื่ออ่านเป็นคำ จากนั้นผู้เรียนได้ฝึกการประสมเสียงของพยัญชนะและสระ เพื่อให้มีความเชี่ยวชาญในการสะกดคำและอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษในสระนั้นๆ เพิ่มมากขึ้น และขั้นการสอนคำที่ไม่เป็นไปตามกฎ (Tricky Word) เพื่อให้ผู้เรียนดูรูปแบบการสะกดที่อาจจะสะกดคล้ายกัน ด้วยสระตัวเดียวกัน แต่เมื่อประสมคำแล้ว เสียงในการอ่านคำไม่เป็นไปตามกฎ ซึ่งผู้เรียนต้องใช้ความจำเพื่อจำการอ่านออกเสียงและการสะกดคำจำพวกนี้ เมื่อผู้เรียนมีทักษะการสะกดคำตามขั้นตอนเหล่านี้แล้ว ผู้เรียนจะเกิดความตระหนักในการเรียนรู้ การถอดรหัสของการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ รวมไปถึงประสมเป็นคำอ่านได้ ซึ่งสอดคล้องกับ Thongthiang (2014, pp. 3 - 4) ที่ได้กล่าวไว้ว่าวิธีการสอนแบบโฟนิกส์เป็นการสอนความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ของเสียงซึ่งมีหน่วยเสียงย่อยๆ ต่างกัน ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้การออกเสียงพยัญชนะ สระที่ถูกต้อง จึงทำให้สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ต่างๆ ได้คล่องแคล่วและถูกต้อง ซึ่งเป็นไปในทางเดียวกับ Graves et al. (2004, p. 159) ที่เชื่อว่าการเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียงตามทีภาษาเขียนได้เขียนแทนภาษาพูด เป็นสิ่งสำคัญมาก

นอกจากนั้น ผู้วิจัยได้จับคู่การสะกดของคู่สระที่มีการสะกด โดยใช้ตัวอักษรที่ต่างกันแต่เมื่อประสมเสียงของสระทั้งสองตัวแล้ว กลายเป็นเสียงสระที่มีเสียงสระเดียวกัน เช่น คู่สระ - ee - และ - ea - ซึ่งทั้งสองคู่จะออกเสียงสระเดียวกันคือ 'long /i/' ดังในคำศัพท์ need และ tea มาจับคู่ให้เห็นความชัดเจน เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นความหลากหลายของการสะกดคำที่สามารถออกเสียงสระเดียวกันได้ อีกทั้งยังเป็นการสะกดคำที่นักเรียนมักสับสนในการอ่านออกเสียง ไม่รู้ว่าคู่สระนี้ ควรอ่านออกเสียงอย่างไร เนื่องจากเกิดการรวมกันของ 2 สระ รวมไปถึงการใช้ silent e ในการลงท้ายของคำศัพท์ ที่จะทำให้เสียงสระเกิดการเปลี่ยนแปลง เช่น คำศัพท์ bit (อ่านว่า /bIt/) เมื่อมี silent e ลงท้าย จะกลายเป็นคำว่า bite (อ่านว่า /baIt/) ทำให้ผู้เรียนคลายความสงสัยในเสียงสระและการสะกดคำ สามารถนำไปใช้ในการอ่านออกเสียงได้อย่างคล่องแคล่ว เช่นเดียวกับที่ Lewis and Ellis (2006, p. 14) ได้กล่าวว่า การที่ผู้เรียนจำได้ว่า คำมีเสียงคล้ายกันและถูกนำเสนอโดยการสะกดที่เหมือนกันในภาษาเขียน เป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นในขั้นตอนแรกของการสะกดคำ

ประการที่สอง การใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์สนับสนุนการเรียนรู้ การสะกดคำ นำคำศัพท์มาใช้ในการกิจกรรมการเรียนรู้ที่จัดเตรียมให้อย่างหลากหลาย ตั้งแต่ขั้นตอนการประสมเสียง ทั้งการฝึกอ่านออกเสียงด้วยตนเอง การให้ผู้เรียนช่วยเหลือกันในการฝึกอ่านออกเสียงจนผู้เรียนมีความคล่องใน การประสมเสียงนั้นๆ การให้ผู้เรียนทำกิจกรรมกลุ่ม การแข่งขันกันระหว่างกลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน ไม่รู้สึกเบื่อในขั้นตอนการสอนและการทำกิจกรรมที่จะมีขั้นตอนของวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ซ้ำๆ อีกทั้งยังทำให้ผู้เรียนได้ฝึกการอ่านออกเสียงจากการจัดกิจกรรม

ที่หลากหลาย ผีอกข์และทวนความรู้จนเกิดความเชี่ยวชาญ ผู้เรียนได้ฝึกจากประสบการณ์จริง มีสื่อการเรียนการสอนที่น่าสนใจ ทันสมัย เรียนรู้ผ่านการเล่นจนทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ระหว่างผู้เรียนในกลุ่มของตนเอง เช่นเดียวกับที่ Inmee (2013, pp. 141-152) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโพนิกส์ โปสเตอร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของสูงกว่าก่อนได้รับการฝึก นอกจากนั้นการที่ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการอ่านออกเสียงด้วยตนเอง โดยครูผู้สอนจะเข้าไปช่วยเหลือผู้เรียนที่ประสบปัญหาการสะกด เช่น ไม่สามารถประสมเสียงพยัญชนะและสระออกมาเป็นคำที่ถูกต้องได้ ช่วยเสริมสร้างความมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการอ่าน ผ่านการทำกิจกรรมทั้งกิจกรรมการฝึกเดี่ยวและกิจกรรมการฝึกเป็นกลุ่ม เนื่องจากนักเรียนบางคนมีพื้นฐานภาษาอังกฤษค่อนข้างอ่อน นอกจากนั้นยังขาดความสนใจและการฝึกฝนในการเรียน เมื่อให้ประสมคำจึงไม่สามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ครูผู้สอนจึงเข้ามาจับพบทาในการซ่อมเสริมด้านการอ่านออกเสียง คอยเสนอแนะให้ผู้เรียนคนนั้นๆ สามารถประสมคำจนกระทั่งอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง ดังนั้น การได้รับการสนับสนุนและการช่วยเหลือจากครูผู้สอนอย่างใกล้ชิด อาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยในการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้สูงขึ้นได้ สอดคล้องกับ New South Wales Department of Education and Training (2009, pp. 24 - 25) ที่ได้บอกคู่มือการสอนการอ่าน (The Literacy Teaching Guide: Phonics) เกี่ยวกับ 3 กลยุทธ์ในการสอนการอ่าน ซึ่งหนึ่งในนั้น คือ การสอนแบบแนะ (Guided Teaching) กล่าวว่า ครูสามารถใช้กลยุทธ์การสอนนี้เมื่อผู้เรียนต้องการการให้คำแนะนำเพิ่มเติมในการฝึกและนำโพนิกส์ไปใช้โดยการให้คำอธิบายแบบชัดเจน ให้การสนับสนุนผู้เรียน แก้ไขคำที่ผู้เรียนอ่านผิด และให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน

2. ความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่สูงขึ้นหลังได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบโพนิกส์ ด้วยเหตุผลหลายประการ ดังนี้

ประการที่หนึ่ง วิธีการสอนแบบโพนิกส์ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกออกเสียงคำศัพท์ต่างๆ ในลักษณะซ้ำๆ ทบทวนการออกเสียงอยู่ตลอดเวลา ทำให้ผู้เรียนเกิดความตระหนัก เห็นความสัมพันธ์ของการฝึกการออกเสียงเกี่ยวข้องกับคำศัพท์ สามารถทำให้นักเรียนเกิดการคุ้นเคยกับเสียงทำให้จำความหมายของคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ออกแบบให้ผู้เรียนเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ผ่านรูปภาพที่สื่อความหมาย เมื่อผู้เรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ได้ก็จะสามารถนึกถึงความหมายของคำศัพท์ผ่านรูปภาพ จึงทำให้ง่ายต่อการเรียนรู้คำศัพท์ ผู้เรียนมีคลังคำศัพท์เพิ่มมากขึ้น อีกทั้งการออกแบบแผนการสอนยังให้ผู้เรียนนำคำศัพท์นั้นๆ ไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ เป็นการนำคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้ไปใช้ และทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำความหมายของคำศัพท์ได้นานกว่าการท่องจำความหมาย สอดคล้องกับที่ Fasold (2014, p. 434) กล่าวถึงทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behaviourism) ว่าการเรียนรู้ทางภาษาเกิดจากการเรียนรู้ซ้ำๆ (Repetition) และการเสริมแรง (Reinforcement)

ประการที่สอง การเรียนรู้คำศัพท์ผ่านเกมและกิจกรรมที่หลากหลายโดยใช้ทักษะการอ่านออกเสียงของโพนิกส์ เข้าร่วมด้วย เช่น Bingo, Stop the bus, Crossword, Scrambled letters, Running Dictation, Rock Paper Scissors Vocabulary game เป็นต้น ที่ผู้วิจัยได้ออกแบบในแต่ละแผนการเรียนรู้อ ทำให้ผู้เรียนได้รับการฝึกทบทวนความรู้คำศัพท์ที่ได้เรียนไป พร้อมทั้งฝึกออกเสียงคำศัพท์ด้วย โดยการเรียนรู้ผ่านเกมสามารถช่วยให้นักเรียนมี

ความสนใจ เกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติ ประสบการณ์ และกระบวนการเชื่อมโยงทางความคิด (Sripitakpolrob & Damjang, 2008, p. 53) เมื่อผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ในการทำกิจกรรมกลุ่มด้วยกัน มีการแข่งขัน เกิดความร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติจริง นำความรู้ที่นำไปใช้จริง ซึ่งการที่ผู้เรียนได้นำสิ่งที่ได้เรียนไปใช้และลงมือทำนั้น ช่วยให้ผู้เรียนสามารถจำความหมายของคำศัพท์ได้ยาวนานขึ้น ซึ่งได้ตรงกับแนวคิดของ National Institute for Literacy (2001, p. 15) ที่กล่าวว่า ถึงแม้ว่าผู้เรียนต้องเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างพยัญชนะและสระในการสะกดคำแล้วนั้น ก็ยังต้องอาศัยกิจกรรมทางด้านการอ่านและการเขียนเพื่อฝึกการใช้คำศัพท์นั้นๆ อีกด้วย กล่าวคือ เมื่อสอนโดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์เป็นวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจและตระหนักถึงเรื่องหน่วยเสียงต่างๆ และสามารถทำให้ผู้เรียนเชื่อมโยงระหว่างตัวอักษรกับหน่วยเสียงจนสามารถออกเสียงได้แล้ว การได้ทำกิจกรรมก็เป็นสิ่งเพิ่มเติมที่ช่วย ในการผลักดันให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนอย่างมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น พร้อมกับเพิ่มพูนความรู้คำศัพท์ให้มากขึ้นได้

โดยสรุปแล้ว ผลการวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ทำให้ผู้เรียน ออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องมากขึ้นและทำให้นักเรียนมีความรู้คำศัพท์เพิ่มมากขึ้น

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในด้านการเรียนการสอน

1.1 ผู้วิจัยควรมีการสำรวจความรู้ของผู้เรียนว่าผู้เรียนมีความรู้ในระดับใด อีกทั้งควรปรับพื้นฐานด้านตัวอักษรให้แก่ผู้เรียน มีการให้ความรู้ผู้เรียนเกี่ยวกับหน่วยเสียง และฐานที่เกิดเสียงในเบื้องต้น ผู้เรียนได้มีความเข้าใจอย่างถูกต้อง มีความมั่นใจในการออกเสียง สามารถใช้เป็นความรู้พื้นฐานในการสะกดคำที่อ่านยากขึ้น

1.2 เนื่องจากในขั้นตอนของวิธีการสอนแบบโฟนิกส์เป็นขั้นตอนแบบซ้ำๆ อาจทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายได้ ผู้สอนจึงควรมีเทคนิคในการดึงความสนใจนักเรียน เช่น การเสริมแรงทางบวก การใช้คำชม การเพิ่มคะแนน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการร่วมกิจกรรม

1.3 กิจกรรมบางกิจกรรมผู้เรียนจะมีการแข่งขันสูง อาจทำให้เกิดเสียงดังระหว่างการเรียนการสอนและไปรบกวนการสอนของห้องเรียนด้านข้างได้ ผู้วิจัยควรพิจารณาความเหมาะสมด้านสถานที่ของการทำงานกิจกรรมนั้นๆ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาต่อว่าหลังจากที่ผู้เรียนได้เรียนจากวิธีการสอนแบบโฟนิกส์แล้ว ผู้เรียนมีเจตคติต่อการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษดีขึ้นหรือไม่

2.2 ควรมีการทำวิจัยเกี่ยวกับการอ่านออกเสียงสระที่ซับซ้อนเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากเสียงสระผสมบางคู่สามารถเป็นเสียงสระได้หลายเสียง ซึ่งอาจทำให้ผู้เรียนเกิดการสับสนในการประสมคำและอ่านคำศัพท์ได้

References

- Fasold, R. W. (2014). *An introduction to language and linguistics* (2nd ed.). Cambridge: Cambridge University Press.
- Graves, M. F., Juel, C., & Graves, B. B. (2004). *Teaching reading in the 21st century*. America: Pearson and AB Publishing.
- Hewings, M. (2004). *Pronunciation practice activities*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Inmee, S. (2013). A development of English vocabulary pronunciation ability of grade 3 students through phonics poster materials. *Veridian E-Journal*, 6(3). 141-152. [in Thai]
- Jantafan, R., & Onthanee, A. (2017). The development of English learning activities with authentic learning approach to enhance communicative competence for Prathomsuksa 2 students. *Journal of Education Naresuan University*, 19(3), 241. [in Thai]
- Jolly Learning. (2011). *Research*. Retrieved March 16, 2015, from <http://jollylearning.co.uk/2011/03/24/research/>
- Jones, S. A., & Deterding, D. (2007). *Phonics and beginning reading*. Singapore: McGraw-Hill Education (Asia).
- Leelamane, S. (2010). *A study on word reading ability and reading motivation in third grade Students with reading disabilities through phonics and multi-sensory approach* (Master thesis). Bangkok: Srinakharinwirot University. [in Thai]
- Lewis, M., & Ellis, S. (2006). *Phonics practice, research, and policy*. London: Paul Chapman Publishing.
- National Institute for Literacy. (2001). *Put reading first*. Retrieved May 2, 2017, from <https://lincs.ed.gov/publications/pdf/PRFbooklet.pdf>
- Mekwong, J. (2004). *Development of English pronunciation ability and vocabulary retention through the phonics method* (Master thesis). Chiang Mai: Chiang Mai University. [in Thai]
- Minister of Education. (2008). *The Basic Education Core Curriculum B.E. 2551 (A.D. 2008)*. Bangkok: The Agricultural Cooperative Federation of Thailand. [in Thai]
- New South Wales Department of Education and Training. (2009). *Literacy teaching guide phonics*. Retrieved Apr 14, 2016, from <https://my.vanderbilt.edu/specialeducationinduction/files/2011/09/1-Literacy-teaching-guide-phonics.pdf>

- Pongpanich, N. (2011). A study of problems in English speaking in speech communication of management sciences students, Kasetsart University, Sriracha Campus: October 2007 to September 2008. *Journal of Humanities Kasetsart University*, 18(1), 89-90. [in Thai]
- Samakkam, R. (2006). *A comparison between readability and attitudes toward English learning of Prathomsuksa 5 students taught by using phonics and by the standard method* (Master thesis). Lopburi: Thepsatri Rajabhat University. [in Thai]
- Sanggomol, S. (2010). *Results of Thai language learning activities on Thai language reading and writing among Prathom Suksa 1 students through phonics exercises* (Master thesis). Maha Sarakham: Mahasarakham University. [in Thai]
- Silprasart, S. (2001). *The development of english speaking ability of Mathayom Suksa 4 students using role play activities* (Master thesis). Bangkok: Srinakharinwirot University. [in Thai]
- Sripitakpolrob, J., & Damjang. R. (2008). *A comparative study of English vocabulary learning achievement taught by using games and teacher's manual for the fourth grade students* (Independent study). Phitsanulok: Naresuan University. [in Thai]
- Thongthiang, S. (2014). *Using phonics method and big books to promote English pronunciation and reading ability among international school students* (Master thesis). Chiang Mai: Chiang Mai University. [in Thai]